

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

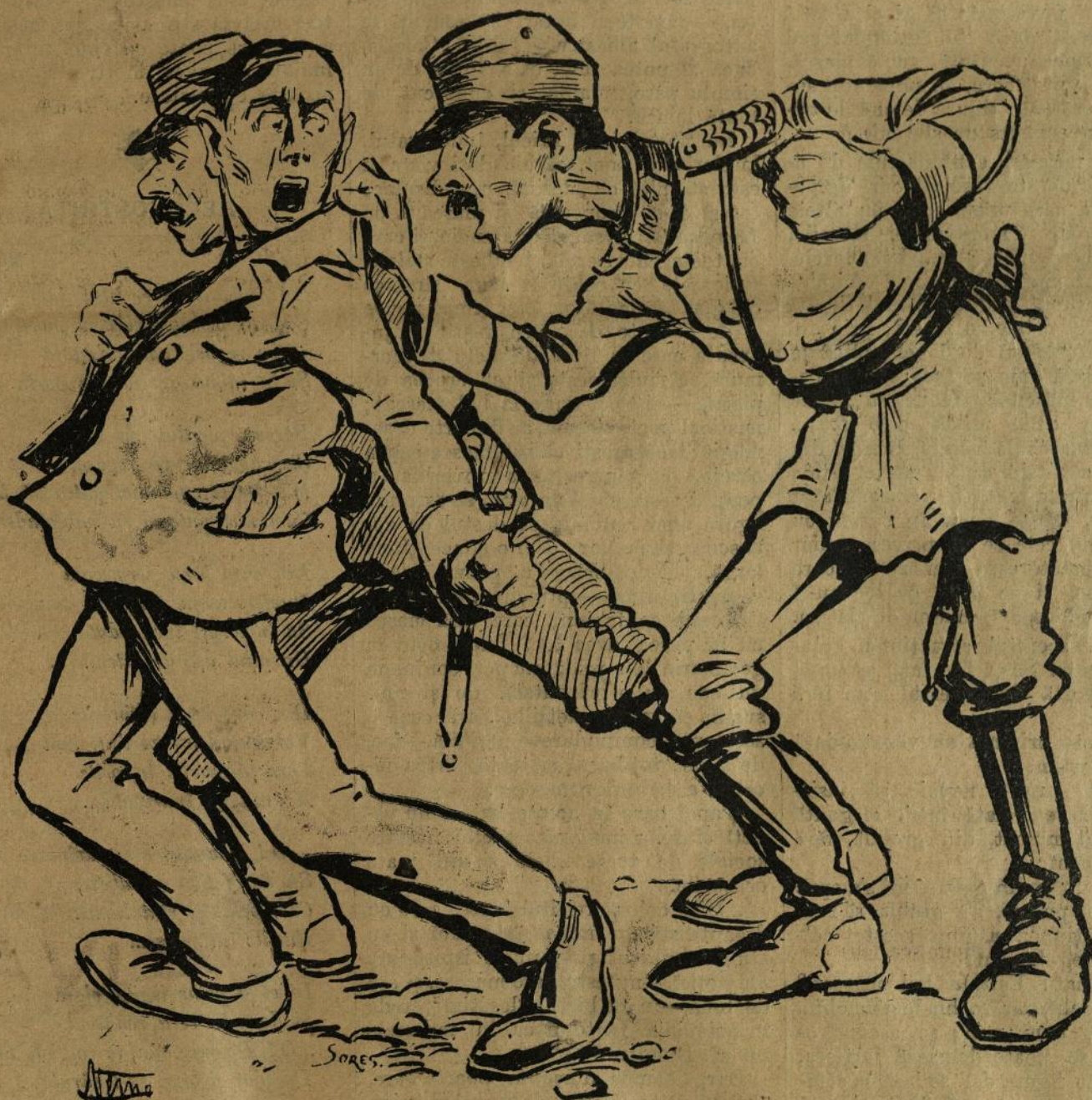
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

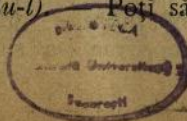
Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

REORGANISAREA POLIȚIEI

100022

Cetățeanul. — Protestez în numele libertății individuale!... Arestare arbitrară!... Tilhărie!...
 Gardistul (măturându-și fălcile și buzunărindu-l) — Poți să țipi cât oi vrea, acușica ne-a făcută enamovibeli
 și bacalariati, nu ne mai dă afară din slujbă!

CRONICI DE SEZON

BALURILE MASCATE

Suntem în sezonul balurilor mascate.

Iată niște petreceri în cari, zice-se, se variaza foarte mult distracțiile, și de aceea, probabil sunt atât de căutate.

Ce este un bal mascat? Dar oare cine nu știe!

Cine, de la adolescenții cari se eschivează din dormitorul internatului și pînă la prea vîrstnicii cari se retrag cu demnitate din acela al Senatului, nu și-au cheltuit, unii iluziile neexperienței, cei-alții pe acelea ale vigoarei, resursele trimese de părinți, or cele garantate de Constituție, nopțile și virtuțile, sănătatea și... morala, într'una sau mai multe din sările de bal mascat?

Cine nu povestește că și el a avut — indiferent dacă s'a întâmplat sau nu — clasică aventură cu o mască, plină de ispite, care, în momentul suprem, a arătat o figură demnă de trimese la un concurs de slujenie?

Ș'apoi, pare-se, sunt destule de atrăgătoare aceste vesele locuri de petrecere, în care unele sunt iar altele devin ușoare: moravurile, măscile, conchistele și mai ales... buzunarele. Ce poate fi mai nostim, mai escitant, ca, pe cînd un braț cald, molatic, îți apasă pe al d-tale, o mască, prin ale cărei găuri zărești două ochi plini de foc, — nu știu cum se face că tot-d'una ochii măscilor trebuie să fie de foc, chiar cînd masca este foc.... să îți șoptească la ureche lucruri din intimitatea d-tale, din a rufăriei d-tale chiar, uimindu-te că o persoană atât de „chic“, firește e mai în curent cu o parte din cele ce te privesc, chiar de cît „spălătoreasa vieneză“ la care ești abonat, și pe care de loc nu-ți place s'o ghicești în masca de alături.

Ei, iată secretul atracțiunei balurilor mascate. Să-ți fie fața ascunsă, puțin importă dacă restul este fără perdea.

În această privință am văzut o dată un fapt nostim.

O damă — nu e nevoie să insistăm! — apăruse o dată într'o elegantă sală de bal mascat, din greșală, fără mască la ochi.

Imediat un domn grav — mi s'a spus că era din poliție, s'a grăbit să'i atragă atențiunea asupra acestei călcări de... regulament.

E minunat! Ești] la bal mascat? Masca la ochi, iar rochia la genuchi... sau peste, cum vrei; se ascund obrajii dar se poate demasca jartiera, se tănuște figura dar se lasă ca semnele de recunoaștere să fie explorate și căutate aiurea....

De sigur, altminterea n'ar avea nici un farmec. Dacă «necunoscutele» s'ar cunoaște de la prima vedere, iată al-

gebra și balurile mascate fără rațiune de existență.

«Intriga» atât de apreciată în istorie, la Teatru, în saloane, în politică și în toate împrejurările în care doi pot combina ceva neplăcut pentru un al treilea, nu s'ar mai putea utiliza, și atunci vă 'ntreb, ce rost ar mai avea „măștile“?

Cum ar mai fi „intrigat“ d. senator de masca svăpăiată care'l necăjește pe chestia... slăbiciunilor... politice, adică a căderii de la... putere, și cum și ar mai risipi d-sa diurna și șampania pentru a dovedi contrariu, — dacă ar putea ști că misterioasa care 'l tachină, vorbește dintr'o trecută experiență?

Și d-ta, junele unei amice, aprinzibil ca un chibrit — de contrabandă, pe care te apucă fiorii la atingerea provocatoare a dominului prin care 'ți place să întrevezi... grădina făgăduinței, — cum te-ai hotărî să renunți la autograful albastru al d-lui Carada, dacă ai putea ghici că e vorba de un simplu parc, umblat și cunoscut de toată lumea.

Iar nostalgicul, liricul, îndureratul, küblerianul poet, căruia deși viața îi este stropită cu lacrimi, nu-i displace totuși să-și stropească și măseaua cu *Lacrema Christi* sau și de Panciu, și care cu toate că visează și iubește stelele, fecioarele cu ochii de azur, sirenele cu glas fermecător, etc. simte nevoie și de bacante, ca ori-ce creștin cu judecată care în lipsa de soclu de marmură se mulțumește și cu crucea de piatră, — și deci vine la bal mascat; mistical poet, ziceam, ar fi foarte desamăgit dacă ar ști că sub masca celeia căreia, — cu generositatea proverbială a poetilor — îi oferă un tron, se ascunde figura unei republicane destul de cunoscute și pe care deci o concepțiune largă, o împedică d'a primi micile — pentru dînsa — principii monarhice.

Aceste confuziuni, care fără mască nu ar putea avea loc, după cum în geometrie de-o pildă, nu poți confunda un con, cu o orizontală, de și unii susțin că în geometriile... franceze o asemenea confundare e posibilă, — fac, de sigur, tot hazul și toată partea picantă a balurilor mascate.

Ș'apoi oare în aceste baluri nu vedeți și dv. o imagină a vieței noastre sociale de toate zilele și din toate ceasurile...

...Uite colo sclivisitul fante, care cu dreapta strînge mîna bărbatului și cu stînga mijlocul și formele ispititoare ale soției, — nu este oare mascat, și așa de bine, — în cît bietul „legitim“ crede în prietenia fantelui ca în moaștele lui sf. Dumitru.

Dar, doamna, dînsa nu poartă oare, tot cu atîta talent, elegantul domino al fătarniciei?

Filantropul care donează, sume mici, dar cu reclamă mare, — pînă în momentul cînd moartea i-a smuls masca

de pe față, ghicitu-s'a oare că averea adunată era însumarea atîtor nenorociți sărăciți? Parizianu — ca s'o dăm și prin „afacere“ — făcut cavaler al „Coroanei Romîniei“ nu și-a purtat el masca atât de bine, în cît nimeni pînă la o vreme n'a crezut că pe lingă cuvîntul „cavalier“ ar trebui adăogat și „de industrie“.

Or, politicianul care-și schimbă măscile ca actorul de provincie silit să joace mai multe roluri în aceeași piesă, nu poate oare provoca o confuzie, — ca dra Zozo, îmbrăcată în domino de... vestală?

...Nu, domnilor, gentilele „măști“ de catifea sau de mătase sunt mult mai puțin periculoase de cît cele naturale, ale epidermei umane, — și dacă e vorba să fiți amăgiți, preferiți desiluziile din „șambru separe“.

Deci: sus „măștile“, — fără să uitați însă să strigați și „jos măștile!“ — și dacă se poate cu cinci minute mai înainte d'a avea motive să regretați această curiositate.

Graur.

RECUNOȘTINȚĂ!

Marie

O! dulci iluzii ce altă dată
Cădeai pe sufletul meu mort,
V'am regăsit azi înc'odată
Și 'n inimă azi iar vă port...

Păreați pierdute pe vecie
Și-acuma iar vă regăsec
Mai dulci cum nici putea să fie,
Cum nici puteam să mă gîndesc.

Din care lume fermecată
Iluzii scumpe ați venit
Să 'nviorați încă odată
Un gînd așa de ostenit?...

Din care lumi întinerite
Voi sborul iar vi l'ați luat
Spre țărnișurile înflorite
A unui vis înaripat?...

... O! Doamne, bine-cuvîntare
Să dai fetiței ce iubesc,
Căci ochii ei sînt lumea 'n care
Iluziile 'ntineresc...

În ei a prins ispita viață
Și doru 'n ei a renăscut...
...O! Doamne bun, te rog mă 'nvață
De n'ar fi bine să-i sîrut?...

Const. C. Brăescu.

SCHERZO!

D-șoarei Baby P...

Ca ori și care amator
De muzică, (eū o ador)
Mergeam pe la Conservator
Ca la examene s'asist;
Acolo n'tiū eū am văzut-o,
Era: *soprano assoluto*.
De-atuncea pacea mi-am perdut-o,
Sunt trist. —

Și par-că fîntuit acolo
Am așteptat să cînte *solo*;
Avea o voce cu *tremolo*
Cum cred că rar se mai găsește
Și 'n inimă 'mî de june fante
„Amor“ se strecura *andante*.
Doream să-i spun un: «te
Iubesc».

Dar *Ei* nici nu-î păsa de mine
Și de *pianissime* suspine...
O înțelege, cred, ori-cine
Căci încă nu mă cunoscea.
Aveam o singură dorință:
Viața 'mî s'acord cu-a ei ființă.
Făcui în fine cunoscîntă

Cu *Ea*

Printr'o prietenă — *in petto*. —
Avea prietenă cam *largetto*,
Cu toți vorbea cam *allegretto*,
Și 'n jurul ei făcea mult *brio*;
Asta din gura ei divină
Că lumea ce avea să vină
Cînta și ea din *violină*

'N *trio*.

Precum vedeți, iubita mea
Pe lingă voce mai cînta
Și din vioară; chiar era
O *virtuoasă* «rara avis»...
Luni fix la ora anunțată
Cînta din *Mozart* o bucată...
Era un chiot, sala toată:
Bis! Bis!

Imediat ca un smintit
Alerg spre ea, o felicit...
Și limba mi s'a 'mpleticit
De emoțiune; apoi cu o
Perdută voce în *surdină*
Am invitat'o Jof să vină
Să cînt cu ea din *mandolină*;
Duo.

In fine, Joia a sosit...
Am așteptat'o... A venit...
A! vrei să știți ce i-am vorbit!
Și la ce oare nu v'as spune:
In loc de *coardele* de vioare
Atins-am *coarda simfioare*
A scumpei sale inimoare
June.

M'a ascultat atent *artista*
M'a descifrat a *prima vista*
Și ne-am iubit... (gata *conchista*)
—Mai mult nu cred să v'e importe.—
Și cum să n'o iubesc, cînd ea
Cînta sublim și cînd era
In voce: «*mi bemol*» il da
Forte.

Amorul, care-a mers *crescendo*,
De-odată-a dat în *descrescendo*,
Și-a terminat printr'un «*perdendo*
Și poco a poco». Eū, sârman, o
Iubeam *con espansione*; ea
In schimb chiar *presto* mă uita...
Simțeam că viața-mî se scurta
Piano.

Mi-am zis: Nu'ncepe îndoială,
Ad libitum ea mă înșală...
O spionam pe lingă școală
Gelos ca maurul *Otello*.
Dar, înghițit'am bobirnaeu...
Căci «*mia cara*» mă'nșela cu
Un individ, care cînta cu
Cello.

De credeți că m'am împușcat,
Adagio n'afi prea judecat!...
Cînd a venit, i-am spus curat:
Să nu mai calce pe la mine.
Și după acest *Duo final*
Ne-am despărțit. Ar fi banal
Să mai descriu *da capo al*

Fine

Această tristă despărțire, —
Termin deci a mea povestire
Cu un sfat bun: (Să nu vă mire,
Sunt Stan Pățitul, m'e pricep
La ce cu gîndul nu gîndiți)
«De amor și fete vă feriți!»;
Alt-fel, v'asigur că pățiți

Gep.

O CONVEGNIRE GHE PROFESĂRI 1)

Domne frumos o fost, unu ghe altu
mai tistaș și mai puțului. Incătrău te
înturnai nu vegheai ghe cât pe Trăian
în tăke chipurile, căz doar'ășa o fost el
drăguțu cuminke, jovial și cu humor ca
să placă la tăta nația noastră, ș'apoi o
și grijit el să facă să samene.

Ca în tăke prelegerile metoghice Vi-
narsul o fost exordiu, ș'apoi mai ghe-
parche fosto ghe mîncare tăke bunătă-
țile și din apă și de pe pămînt. Tăke
regnele or ținut să conlucre la luculia-
nul ospăț. Numai ce mo burzului o
fost 1) Că n'am vîst nici un tăgner cu
oțăr de curechiu cu unsoare ghe ai
rîncedă și a 2-lea) Ca glaja ghe beu-
tură o fost de totului tătu minusculă.

Apoi așa or mîncat toți soții ghe co-
pios că jumătate la 11 tăți umblau cu
mîna la brăcinaru să sloboază foalele
care sta să crape.

Numa ce să școală reverendisimu pre-
ședinke Egniu Bălkeanu cu capu ca țolu,
trupeș, vehement și într'o perorație Ci-
ceronistă dovegheasche căz trăbue ghe
moment că tăți profesării să strîngă în
tomna cum Trăian o strâns tăke pro-
vințiile și să facă respective o pukere
mare unghe să nu tune fie cine, căz doar
schiut eske că unghe nu iaske încuietoare

1) In seara de 25 Ianuarie cercul profesorilor
secundari au avut a doua adunare frătească la
sediul societăței d'asupra Cafenelei Naționale,
unde au prînzit în număr de peste 50.

tună cîinii ș'apoi îi rău. Apoi o mai
zis ca să inchiupiască ghin tină, ghin
chiatră, ghin ce s'o putea pe un negru,
da numa di ci o eșit proteste, apoi o
beut odată ghine și tăți lor aclamat.

Apoi respectivu frake Codrescu cu
glăji în ochi așa s'o induioșat ca minkeni
o vrut să se țipe în țug și să purceadă
în patria mumă. Numa cînd so cotat
în puchilarăș o vîst că n'are zloți și
so lăsat.

Ergo onoratu Ștefan Ion care musai
ghescinghe ghin tulpina lu Avram Iancu,
— «no apoi ăla încă o fost unu,» — o
zăs că nu să cade să pușce ghea fechea
și, ca și d-sa iaske pintru frățietake și
pintru tăke metodele nu ma fără silen-
țium și fără trepke; ș'o stat pe scauneriu
tot ghea fechea căz n'o avut ce bea.

Ghintre tăți un micuț frakele Teo-
doru numa cît o potcă să școală și pro-
punie că iaske riguros oprit voroava
seriosă. Ș'o început să sporovăiască nu-
știu cum că îi merea gura ca cișmă
scilciată. N'o stai—lasă ke l'am și vîst
că nu ghe ai noștri și din chipul lui
răsărea vița ghe Teuton. Atît o hărăit ca
frînci ghe gîngheai că are bechesug ghe căl-
cătura la limbă. A noștri tăți so uitat cu
scîrbă da numa n'o zis nimic căz așa iaske
nația cu respect către tot ce iaske doct.
Ocoșituro Murgu să documenteze că cor-
pul profesoral eske o cantitache ghe
pchietri ghea ale lui și căz trăbue lipitke,
că ergo să formeze un bolovan mare,
ș'apoi ce să facă cu el nuștiu că n'o
spus nimic numa o tot ris ș'apoi dăi
pace.

Gîngham că s'o gătut, numa ce aud
o voce romină streuche și vād un cap
ca alu Iulius Cesar, eske ilustrisimul la-
kinist Garbinu (căz numai aceștia's oa-
meni). M'o tăiat jelea, ș'o început ca
un pedagog să arake că cum nu mere
pipa fără tăbac tot așa nu se poake slo-
bozi mintalitatea fără moralitatea, mai
la vale așa o admonestat de mătur de
s'o făcut silențium ca în beserică. Vai!
așa mo uns, l'am acceptat ghin take foa-
lele. Apoi l'am gratulat ș'o fost jubilat
ghe tăți apostoli cu vivat, crescat, floreat.
No apoi am zis unghe Trăian drăguțu
să-l vadă că minkeni l'ar domni Tribun
în Roma.

No apoi unu eite unu tăt ca hoții
or fugit și cătră 1 noapke tot gremiu o
rămas gol ș'apoi m'am tăt dus și eū.

Un soț ghea noștri.

VRABIA MĂLAÎ VISEAZĂ

Costică Impușcă—franc citește în gazetă
că aū scăpat din menajeria Braun de la
Craiova, cinci lei și exclamă:

— Cinci lei!... Dacă i-aș avea eū
acum!

IMPRESII DE CALĂTORIE

București — Focșani — Rimnicu-Sărat

— Focșani! Zece minute!

Uf! bine c'am ajuns, în fine... A! nu, am desigur o răbdare de fier. Inchipuiți-vă și d-stră: am plecat ziua la 11 și jumătate cu trenul de persoane și-am ajuns tocmai la 7 seara în Focșani.

— Să pleci tocmai asupra dejunului; să fii singur în vagon și să voiajezi și ziua! Ei nu, zău, asta e o adevărată virtute civică.

D'apoi stațiile! N'apucam bine să ies din una și hop! mă trezeam cu alta 'n nas. Și-apoi, mă rog, să știți un lucru: trenul de persoane nu face pe boierul, cum face, de pildă, Expresul, care nici nu stă de vorbă cu stațiile mai mici și trece înainte fluierând! Aș! trenul de persoane e o invenție eminentemente democratică. El se oprește la fie-care stație, stă de vorbă câte-un ceas, mai fumează câte-o țigare și numai după ce socoate că s'a plictisit, numai atunci pleacă înainte...

Dar acum toate ca toate: decît să deraiam, mai bine mergem mai încetșor și pace! Ceea-ce mă supăra pe mine, însă, era faptul că eu eram singurul nenorocit ce se afla în vagon. Să n'ai nici cu cine vorbi după ce voiajezi ziua, asta e culmea ghinionului! Uitasem să și vorbesc: par'că mi se legase limba! Speriat de primejdia ce mă amenința, începui, la un moment dat, să vorbesc singur.

De la o vreme mi s'a urît și cu asta. Mi-am inchipuit atunci că sunt cu cine-va în compartiment și luînd canapeaua din fața mea drept o doamnă nostimă, începui să conversez cu ea:

— Unde voiajați doamnă.

— !...

— A! probabil că mergeți și dv. la Focșani?..

— !...

— Unde locuiți?..

...Și tot așa, mai departe. Tăcerea doamnei, însă, începuse a mă exaspera. Am căutat, atunci, să găsesc altă distracție și apropiindu-mă de minierul care se plimbă între «cald» și «frig», începui să-l mișc cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

Curînd, însă, m'am plictisit și cu asta: simțiam nevoia de-o ocupație mai intelectuală. Și am găsit-o: harta Romîniei din perete 'mi-o procurase! M'am apropiat încetișor de ea și cu multă evlavie începui s'o examinez. Era întia oară în viața mea cînd studiam geografia în mod mai serios!...

Un fluierat prelung mă vestește că ne apropiem de Rimnicul-Sărat. Eram nerăbdător să ajung mai curînd și să mă conving dacă n'am uitat cum-va să vorbesc!

N'apucase bine să intre trenul în gară și sării ca un disperat pe peron. Mă repezii în primul loc la șeful stației ca să-i vorbesc. În loc, însă, să vorbesc ca toți oamenii, începui să scot niște mo-

nosilabe fără înțeles. Eram disperat și cît p'aci să m'arunc înaintea trenului. 'Mi-era teamă, însă, să nu se spună c'am fost și eu implicat în afacerea de la finanțe și-am renunțat...

În timpul asta o emoție puternică îmi redete graiul: două frumoase domnișoare din Rimnic, pe cari le cunoșteam, se apropiară de mine.

Ca prin minune începui să vorbesc. Ne-am urcat, apoi, cu toții în tren și-am luat-o spre Focșani!

La orele șapte eram în capitala județului Putna.

* * *

După o ședere de cite-va zile în orașul Focșani, unde petrecui de minune, mă hotărîi să mă întorc în Capitală. Cum, însă, țineam să văd și Rimnicul, am vizat biletul și m'am oprit în leagănul politic al prietenului meu de gazetărie Vespasian Pella.

Ce-am văzut în Rimnic, bine n'ași putea să vă spun, de oare-ce n'am prea avut cînd să-l vizitez mai de aproape.

Se vede, însă, că Rimnicul e leagănul căsătoriilor — un fel de «leagăn al unirei»... cu alte vorbe!

Mă rog, n'am apucat să intru bine în oraș și cel d'întîi lucru ce mi-a eșit în cale a fost o nuntă! Trec mai departe și ajung în centrul orașului — altă nuntă! Da! să trec pe lingă o biserică — cînd colo altă nuntă!

Începui să cred că Rimnicenii 'și-au pus în gînd să 'mi joace o farsă!

În fine, trăsura mea isbuti să 'și facă loc printre ațiția nuntași, și să ajungă în curtea unuia din cei mai distinși fruntași ai orașului. Credeam că cel puțin acolo voi scapa de nuntași! Dar 'ți-ai găsit! N'apucasem bine să intru în casă și veni servitorul să 'și poștească puțin stăpînul pînă afară.

Ei bine, știți ce era?... Un cetățean din Rimnic venise ca să 'l roage să-i împrumute trăsura pentru nunta fetei! !

Ei nu, zău, Rimnicenii aștia sunt colosali.

Const. C. Brăescu.

STUDIILE D-LUI GEBLESCU

Nerăbdător pînă la apariția viitorului număr din «Steaua Olteniei», d. Aurel I. Gebleșcu, colaboratorul nostru de multă vreme, publică într'un ziar din Capitală o scrisoare deschisă la adresa d-lui G. Diamandy, cunoscutul tînăr generos.

Noi, cari nu putem rezista la tentațiunea ce avem d'a reproduce operele intelectuale ale d-lui Gebleșcu, — și cititorii trebuie să ne fie recunoscători pentru momentele de veselie ce le procurăm, — ne grăbim să spicuiem ceva și din acest nou atentat stilistic.

Pentru lămurirea cititorilor — cari au buna inspirație d'a nu urmări desbaterile parlamentare, vom spune că d. Diamandy afirmase în Cameră că d. Ge-

blescu a stat 15 ani la Paris făcînd studii juridice, iar rezultatul a fost că a intrat într'o librărie cerînd un codice civil... ilustrat.

Iată cum răspunde d. Gebleșcu:

Răspund acestui mincinos Diamandy că, tot ceea ce a avansat sunt numai infame minciuni și infame calomnii, capabil numai de a escroca cuvintele, de a minti ca laș, denaturînd sau mai bine zis spunînd adevărate minciuni de cît ce-are a spus un om.

Cu alte vorbe după ce d. Diamandy avansează minciuni și calomnii, mai și denaturează, sau mai bine zis spune adevărate minciuni de cît ce a spus un om.

În adevăr, este prea mult!

Dar oare-ce a studiat d. Gebleșcu? întrebare destul de legitimă pentru cei cari urmăresc activitatea d-sale publică.

Să-i ascultăm mărturisirea.

Ei n'am făcut studii juridice la Paris și nici aiurea; eu am făcut studii economice la institutul agricol al Statului din Gembloux (Belgia) care am terminat-o în trei ani.

Fără a insista asupra studiilor economice făcute la acest institut agricol — nu cum-va d. Gebleșcu s'a ocupat cu cultura intensivă a zarzavaturii și legumelor? — să ne permită a-l întreba cum a terminat Belgia în trei ani.

Oare «studiile economice» au consistat în excursii de colo pînă colo în toată Belgia.

...Dar ne oprim. Nu știm într'u cit Belgia are dreptul să fie mîndră cu activitatea celui care a «terminat-o în trei ani», — însă în cît privește Belgia orientului... întrebe d. Gebleșcu pe unul din cititorii noștri.

Eu.

ECOURI DE LA BALUL PRESEI

O mască elegantă, parfumată, provocătoare, însă cu aerul d'a etala o tinerețe cam neexistentă, apucă brațul unui tînăr funcționar de la ministerul de finanțe.

— Gîgicule, te răpesc!

— Serios?

— Da, — și mă invit la un supeu.

— Bine, însă cu o condiție.

— Care?

— Să mergem înainte într'un colț și să-ți scoți masca un minut.

— Auzi, auzi, ce pretenție! Nici să nu te aștepti la asta... Pe urmă!... Gîgicule.

— La revedere, dragă.

— Cum, refuzi?

— Da, mască. Nu-mi place tragerile... la sorti!

La balul presei, prin alte distracții puțin costisitoare a fost și ruleta cu drumul de fer, unde cu un leu se putea cîștiga cinci.

S'a observat că d. Ianovici, deputat, deși fusese raportor al budgetului căilor ferate, — totuși n'a încurajat de loc veniturile drumului de fer de la ruleta.

Ac.

UN REPORTER GHINIONIST

Sunt reporter la una din primele gazete
 Și vecinic m'am distins prin teribile... bulete.
 Un ghinion sălbatic mă persecută 'ntr'una:
 Când eu anunț că-i ziua, să știți că iese luna;
 Când public că e noapte, vezi soarele pe cer;
 Când scriu că-i cald, vai, crapă chiar pietrele de ger,
 Când scriu că-i frig, atuncea să vă mbrăcați în dril,
 Et cependant, la dracu, nu sunt un embesil.
 Dar ghin'afurisita de ghină,
 Ea-i de vină.

La Capșa, mai deunăzi, amicul meu Toto
 Imi spuse: — Dragă, Ghiță Popescu-i mort. — Olio!
 Zic eu... Toto atuncea imi dă parola sa
 Că'n adevăr murise Popescu... Fruntaș în mahala,
 Chereștiu subțire, fost senator, Dom' Ghiță
 E-un personaj de marcă, deși nu prea-i de viță.
 Pricepeți deci că'n grabă la «Ultimele știri»
 Am răspândit nuvel'astei nenorociri
 Și-am exprimat profunde și sincere regrete
 Ce fură reproduse de trei-patru gazete.
 A doua-zi dimineață fui deșteptat din somn

De-un domn.
 — Mă recomand Popescu. — Imi pare bine, zic.
 — Musiu, nu's mort! imi zise c'un ton foarte moșic.
 — Ce ești turbat amice, văd bine că ești viu,
 Dar ce imi pasă mie! — Bați pasă, mă musiu, —
 Pen'că mneatale publice că's mort pă la jurnal.
 — Pardon... atunci de sigur că este-adevărat,
 Căci eu în tot-d-auna sunt bine informat!
 De-am scris eu la gazetă, amice, c'ai murit,
 Ești mort atunci, desigur, nici nu e de vorbit...

Ei bine-o să mă credeți? Un ceas i-am demonstrat
 Far'a'l putea convinge că tipu-a decedat,
 Pin'ce-ambetat la culme — *ma foi!* — și scos din fire
 Fui nevoit să-i public o mică desmințire.
 Și culme-a ghinei mele — parol, ciudată țară! —
 Directorul gazetei m'a dat din slujb'afară.

Kiriac Napadarjan.

DIN JURNAL

Astă-zi marea e liniștită cum n'am văzut-o de astă-vară. Albastrul undelor și al cerului e însă cam bolnăvicios: acum, în toiu zilei, are nuanța pe care o avea astă-vară pe la 5 dimineața.

Ce mai de vorbe! Nu era mai bine dacă scriam de la început că «cerul și marea de azi sunt așa cum erau astă-vară în diminețele senine»? Ar fi fost 3-4 rinduri mai puțin.

Ce ț-i și cu dărnicia asta de vorbă... singura dărnicie care n'are nici în clin nici în minecă cu «belșugul de clasă» și alte «condițiuni de... pungă»

...Cu toate că mie mi s'a întâmplat să aud pe un bărbat vorbind o jumătate de ceas ca să spuie că «femeile vorbese prea mult» — lumea zice că așa-i.

Fie și așa la urma urmei că nu de asta imi arde mie azi.

Eu, cind citesc o bucată literară sub-scrisă de o femeie, mă bucur de par'că cine știe ce noroc a dat peste mine în ziua aia...

...Mi s'a părut că 'mi șoptește cine-va cu o care-care nuanță de răutate: «*E solidar secul.*» Da n'a fost nimeni, mi-am adus eu aminte acuma — fără să vreau — de aste trei vorbe — titlul și sfârșitul unei din neperitoarele bucăți ale lui Toni Bacalbașa.

— Solidar, ne-solidar, eu nu știu, știu atât că'mi pare bine și nici odată nu mi-am bătut capu să știu care-i pricina

Și... ce bine 'mi părea, astă-vară, cind citeam într'o revistă niște admirabile bucăți iscălite de o fată..

Și, cind colo, azi... Par'că mi se tulbură ochii și acuma cum mi s'au tulburat cind

am văzut negru pe alb că «fata» era un bărbat.

Dacă ar fi scris mai prost ar avea o scuză: Lumea cititoare e foarte indulgentă față de producțiile noastre. (asta-i convingerea din experiență — lipsă de modestie (dacă vreți — a sub-semnatei.)

Dar nu, scriem bine, bine de tot și tocmai de asta mi-asa de ciudă acuma.

...Azi mi-am întărit convingerea că meritul invențiilor e al întâmplării și nu al inventatorilor. Hm, dacă m'ar auzi cine-va ar crede că cine știe ce am inventat.

Totuși, am descoperit ceva: Biroul meu avea aerul de a se plînge că prea s'au înmulțit petele pe dînsul, mai ales mușamaua doar că nu'mi spunea că de ce n'o curăț. M'am socotit nițel, m'am uitat prin odaie pînă mi s'au oprit ochii pe sticla cu apă. Am luat deci apă și o cîrpă și dă'i spălătură..

Cît era încă ud, mi se părea că'i frumos, dar după ce s'a uscat am constatat cu regret că, de și măi curat, dar e mai urit de cît înainte. Mai ales mușamaua era spălăcită de tot. Altă socoteală și altă rotire de ochi prin odăi. De data asta m'am pomenit cu ochii țintă pe eticheta unei sticle cu «Eau de Cologne»; dacă am văzut că ru vor să se deslipească de pe ea, am luat'o binișor și... am turnat-o aproape toată pe birou. Pe urmă, cu un colț de cîrpă am imprăștiat-o și am lăsat să se usuce..

Nici cînd era nou nu strălucea așa frumos biroul meu ca acuma; mai ales mușamaua sticlește de par'că cine știe ce crime ar fi făcut bițele scindurii acoperite de ea. Nu-i vina ei: zilele astea atîtea jurnale, în care se aduceau atîtea rugăminți și blestemuri *mușamalei*, s'au prezentat pe biuroul meu, că are dreptate să se creadă. *)

Doi din porumbeii mei mi-au venit la ferăstră; știu eu de ce au venit tocmai acum. În una din bucățile cu pricina, astă-vară, era vorba de porumbel. Am admirat bucata făcînd abstracții de faptul că autoarea, prin felul ei de a descrie sentimentele acestor drăguțe păsări, dădea dovadă că nu și-a dat osteneala să le studieze psihologia.

Acum, porumbeii mei au prins de veste pe semne și au venit să mă întrebe dacă și acuma cind știu că autoarea descripției e un autor sunt tot atît de... indulgentă.

Și iac'asa; cind nu urlă marea și vîntul vine cite o deziluzie de astea.

Constanța, Ianuarie 1903.

Heana.

Miercuri, 12 Februarie 1903, societatea internațională a chelnerilor din București, va da al 23-lea BAL, în sala Băilor Eforiei, sub patronajul D-nei și D-lui D. M. BRAGADIRU.

Sunt rezervate vizitatorilor o mulțime de surprize.

*) Aici *modestia* mă silește să atrag atenția directorului «Zeflemei» că rindurile mele de azi trebuiesc apreciate, căci cititorii capătă prin ele și o *rețetă practică* pe lingă... dar... destul.

JULIETTA MODERNĂ

Ei se iubeau. El, un Romeo,
Ea, Julietă drăgălaşe.
El într-o noapte instelată,
I-a spus iubirea-i pătimăşe.

Părinții lor însă din ură
S-au cauză pecuniară,
Când ei cerură să-i unească
Și unii ș'alții refuzară.

Persecuții ast-fel de soartă,
Ei—hotărîre temerară—
De cît departe unul d'altul,
Se hotărîră ca să moară!

E ultimul moment de viață...
În călduroasa n'brățișare
Înflorate a lor buze,
Unite's într-o sărutare.

«Sticluța aceasta cu otravă
«Imi dă eterna fericire»,
Romeo zice, golind sticla,
Și cade apoi în nesimțire.

Dar cînd e rîndul Juliettei
Ca să-l urmeze—nu'ș ce'i vine,
Scăpînd pumnalul, se acuză:
«Romeo, n'am curaj ca tine!»

Chic.

FOLK-LORE SAU PORC-LORE?

«*Honni soit qui mal y pense.*»

Ei, aveți puținică răbdare domnilor! Aveți puținică răbdare! Veți vedea îndată cum stă chestia. Dar pentru ca să știți și d-tră, ceea ce eu știu mai de înainte, dați-mi voie să o iau — ca să zic așa — *da capo* pentru a o duce spre *al fine*.

1) Nu-s tocmai departe timpurile cînd mergînd visător, sau alt-fel dacă vroiti, pe stradă, întilneai cite o domnișoară grăbită, grăbită, cu ghiosdanul sub-suoară și cu lecțiile în cap — bine înțeles, alergînd spre școală.... dar oprindu-se mai întiu în fața unui chioșc de ziare, uitîndu-se repede în dreapta și în stînga, apoi fără a spune un cuvînt, da gologanul vînzătorului, care nu se înșela nici odată întinzîndu-i revista *Jartiera*, faimoasa revistă de pornografică amintire! Domnișoara o lua, în aceeași cadență în care venise, o pune repede.... în *sin*, apoi mai aruncînd încă o privire pudică de căprioară speriată, se ducea, de astă-dată drept la școală. Dar au trecut acele timpuri cînd, după cum a-ți văzut, moda introdusese, la noi în țară, frumosul obicei ca *jartierele* să se poarte, nu la picioare, ci... la sîn!

2) Sau cînd aceeași domnișoară (dar ca să nu o obosim să zicem o *alta*) eșînd în ceas de lecție, în zăpăceala ceea a strigărei pe neașteptate, lăsa să scape din cartea de cetire — tocmai dintre foile ce cuprindeau capitolul *Morala — Jartiera*, ce cădea pe dușumea într'un fișit *discret*

și cînd glasul *indiscret* al *doamnei*, întreba răstit eleva:

— A! Domnișoara umblă cu Jartiera?

Domnișoara, crezînd pentru moment că e vorba de adevăratele jartiere, răspunse scurt și îndrăzneț.

— Da, doamnă!

— Și încă mai ai nerușinarea să-mi răspunzi ast-fel! Ești exclusă pe trei zile. Zero la conduită răspundea severa profesoară, scoborînd catedra și ridicînd prețioasa revistă, care de astă dată era și mai prețioasă prin faptul că o scutise de 2 gologani, ce-i dădea regulat pe ea.

3) Sau cînd, căzînd din întimplare, pe stradă, jartiera unei... o a treia domnișoară (ca să fim consecvenți) un tînăr se repede de i-o dă spunîndu-i grațios; «Domnișoară v'a căzut jartiera». Domnișoara speriată pune repede mîna la sîn. — A! nu aceea, — *aceasta*; îi adăoga tînărul dîndu-i-o înapoi surizînd cu două, sau chiar mai multe înțelesuri!

4) Sau cînd.... Ah! cite n'ași mai putea spune, dacă le-ași putea spune!

Acele timpuri au trecut! Rămas-am cu aceste de acum, lipsite de ori-ce *chichirez*, după unii. Ele ar mai trăi însă și astă-zî dacă judecătorii de pe atunci țînînd seama de.... ciorapii sexului frumos, n'ar fi oprit întrebunțarea mult căutatei jartiere? Și dacă atunci n-am înțeles, ce-i dreptul, severitatea acelor judecători, astă-zî cînd am mai văzut oprirea unui jurnal *chic* de a trece barierele Bucureștiului, ca ori ce lucru de *contra-bandă*, (sau de *sub bandă*, cum trecea mai jos numit ziar) *c'est l'affaire du Fin du siècle*, astă-zî suntem pe deplin luminați Ne-am luminat și am aplaudat, pe judecători, bine-înțeles

Cum puteau oare acuzatorii Jartierei, să lase curs liber unei reviste, care prin întinderea tirajului ei, lovea în însăși interesele noastre naționale (se știe că în Jartiera erau mai multe traduceri, iar în redacție figura uu bernard-lazarist)! Cum puteau lăsa o revistă în detrimentul aceleia pe care însăși ministerul instrucției o pregătea publicului nostru, care în curînd avea a ieși la iveală, avea să fie în minile noastre, a tuturor!

Cum putea, acuzatorul jurnalului *chic*, a lăsa să se citească tot franțuzitul cela de ziar, cînd la noi în țară există o operă mai frumoasă, scrisă în însăși limba noastră, colecționată de un savant, o operă mai.... *commencement du siècle*, dacă poftiți.

Bazați, pe ast-fel de argumente; nici nu puteau face alt-ceva, de cît a desface *Jartiera* și a sfîrși cu *Fin du siècle*.

Da, au avut dreptate! Apoi cine nu știe cele trei volume de «materialuri folkloriste» ale d-lui T.! Cine nu le știe, dar cine le-a citit! Așa-i romînul și pace, tot la strein aleargă. Dapoi care colecție a *Jartierei* s'ar putea apropia cu colecția «materialului folkloristic». Cel mult apropierea s'ar putea face între titluri; și unul și altul ne arată 2 *indispensabile* articole pentru 2 *indispensabile* părți ale îmbrăcămîntei. («Materialuri folkloriste» e pseudonimul lucrării, titlul ei adevărat e «Cozondroaca romînă»).

Dar, ne va zice poate cei versați, cei rafinați în acest fel de literatură: Poate că *cozondroaca romînă*, națională de baștină, nu are părți tot atît de *obscur* de delicioase ca *neîmpămîntenita* jartieră. Să avem pardon, îi vom răspunde, căci după cum jartiera *neîmpămîntenită* avea guma prea slabă și cădea în jos luînd și ciorapul d-nei *Pornograficescu* în căderea ei, iar d-na nevoită să l ridice mereu, ridica și josul rochiei lăsînd să se vadă cam prea mult pentru d-ta sau un altul, tot așa și cozondroaca d-lui T, fiind slabă, se rupe prea de multe ori, *indispensabil* cad și d-na *Flokloricescu*, rămîne goală, sau pentru jartieristi, *nudă*. Mie mi se pare deci că cozondroaca are un avantaj în plus.

Și tocmai pentru aceasta, ce nu s'a făcut pentru această carte? ce nu s'a făcut domnule, pentru ca dînsa să fie citită de toți! Ministerul a tipărit-o, domnul T. a alergat în toate părțile, ba la urma urmei a dat-o și ca premiu domnișoarelor, doar le-o făcea să uite uzul jartierelor. Ei ași! degeaba domnule romînul nu e romîn și pace! Cartea rămîne pin librării, ascunsă prin sertare și trebuie să plîngem în sufletul nostru văzînd că la începutul secolului XX tot Fin du siècle XIX e mai dîrj!....

Nu numai atîta, dar pînă și părinții cari în fie-care lună dau fiicelor banii pentru.... jartiere, sunt contra materialurilor folkloriste».

Ei! vă place mă rog?

Am fost eu singur martor la o scenă intimă, într-o familie.

Să vă povestesc:

Familia X stă în salon; e după masă. Tatăl, un om de la pașopt, hursuz, deschide însfîrșit vorba despre școală:

— Ei, domle! fata mea învață, da învață, nu șagă. Premiantă dom'le, în toate clasele, iaca, bună oară, și anul trecut o luat premiu. Niște cărți, dom'le, cit palma de groase. I le-am legat frumos, în plușă, că de, așa cărți scumpe mai rar.

Apoi după o pauză:

— Că zău, Lisavețică, ia adu tu o carte de cea și ne cetește ceva.

Lisavețica întîi face nazuri, apoi se decide și intră în cea-l'altă odaie să aducă cartea legată în plușă.

Conul Petrache, tatăl, imi spune în lipsa ei, plesnind în semn convingător din limbă:

— S'o vezi dom'le cum citește!

Lisavețica vine, se așează linga masă, deschide cartea învelită în pluș și începe, (Eram lingă domnișoară, deschise la pag. 887 volumul I).

De-ași muri de dor de mure

Nu m'ași duce la pădure...

etc

Lisavețica ajunge pe la mijlocul poesiei.

— Ce?! răcnește C. Petrache sîrînd ca ars de pe scaun în sus, ce trîncănești acolo?

— Citesc, tată.

— Cum? așa scrie acolo? Ha? Așa cărți vă dă vouă de premii! Auzi să se destră băleze fetele!!

— Tată, răspunde Lisavețica plîngînd

astea's «Materialurile folkorice» ale d-lui Tocilescu ¹⁾.

— Cum *Porc-colice*? Ptiu! Apoi dacă-s *porc-colice* să le citească el, răspunde C. Petrache, care habar n'are de «folcloristică», și nici una, nici două, umflă cartea legată în plușă din mina Lisaveței, și o aruncă drept în fundul sobei!

— Fie zis între noi, îmi spunea un prieten anti-naționalist eșind de acolo, mi se pare că C. Petrache a nemerit bine titlul «materialuri folkorice», mai *porc-loriste* nici că se mai poate.

— Tacii *jartieristule*, i-am răspuns eu.
Bărlad F. G.

„CUVÎNTUL MORTULUI“

— Piesă jucată în beneficiul d-lui Petrescu —

Ajuns-au morții să vorbească
În al teatrului edificiu,
E-un fel de match ca și la curse
Cu piesele de beneficiu.

Admir și eu aceste lupte;
Direcția 'ncurajează sportul.
Cuvîntul Mortului!... De sigur
Că Teatrul Național e mortul.

Boldur.

BOALA DE MĂRIRE

Numai cine n'a stat măcar două zile în Craiova, nu cunoaște pe Valerian. Poate că mai trăește încă acest maniac.

Era de o nebunie curioasă. Se credea, nici mai mult nici mai puțin de est ministru de război.

De l'ai fi băgat într'un cazan cu unt clocolit, tot nu l'ai fi putut face pe Valerian să umble ca toți muritorii.

Pînă nu'și lua el poza marșială cu pieptul înainte și cu minile la spate, ferit-a Dumnezei.

Pieptul îi era împodobit cu tot felul de decorații de carton, cocarde, panglice, etc... de par'că era o brează.

În zilele de paradă, Valerian era în elementul lui. Atunci își mai atirna două-trei cordoane d'a curmezișul, o panglică cu decorație de carton la gît și se ținea morțiș pe lingă generalul-comandant, călcînd rar, cadentat și cu capul în sus, de credea că a înghițit o frigare.

Natura fusese darnică cu bustul lui Valerian, avea un piept și spate de atlet; din nefericire picioarele îi erau făcute cu prea multă economie, pot zice chiar din sîrce-nie, așa că dese-ori ele refuzaū a mai duce corpul pseudo-ministrului, care se vedea nevoit să stea jos, pe iarbă chiar, cînd n'avea alt-ceva măi la in-de-verso (în loc de: in-de-mină.)

Rar, foarte rar vorbea acest maniac, și tot-de-una scurt.

1) Să se noteze vă rog că Lisaveța, în zăpăceala ei, a dat autorul pe față, nu eu.

Mi-aduc aminte de o intimplare foarte nostimă. În toamna anului 1891, tot corpul de armată era adunat în tabăra de la Balta-Verde, lingă Craiova.

Credeți c'a lipsit Valerian măcar o zi de la exerciții? Nici să vă treacă prin minte!

Intr'o zi, știu, că vine în Craiova generalul Lahovari. Vă puteți închipui dispararea maniacului, cînd a auzit că mai era și un alt ministru de război.

Toți ofițerii erau adunați dimineața pe șoseaua ce duce spre Calafat și așteptau pe generalul-comandant și pe ministru.

Ofițerii erau în rînd pe corpuri. Valerian împodobit pînă pe poalele hainei, vine dis-de-dimineață și se plimba grăbit cu minile la spate pe din 'nainte ofițerilor, cărora le arunca din cînd în cînd priviri de sfidare.

Se vestește venirea ministrului. Valerian aleargă spre întîmpinare și ajungînd aproape, așteaptă să fie salutat.

Nu mică 'i-a fost mirarea, cînd vede că nu e băgat în seamă. Însă convins că era o greșeală, se ținea pe lingă cei două generali, cătînd a fi văzut.

Se dă ordin ca frontul să se îndoie și ofițerii făcură un cerc, iar bietul Valerian fu gonit afară.

Furia nebunului era de nedescris. Se plimba de colo pînă colo în afara cercului, aruncînd asupra ofițerilor priviri fulgerătoare. Totuși bietul maniac nu făcu nici un scandal.

Ba încă, unul din ofițeri întrebîndu-l de ce nu intră în cerc să vorbească, Valerian răspunde scurt:

„Eu nu intru în cestiuni de detaliu“.
După cit-va timp, picioarele refuzînd să mai susțină corpul disproporționat, Valerian se tolănește pe iarbă.

* * *

Nenorocitul acesta maniac era convins că e destul să fii împodobit cu decorații și cordoane false, ca să fii ministru de război. Credință nevinovată de nebun.

Nu tot așa stau lucrurile cu literații maniați. Lui Valeriu poți să-i spui că nu e ministru; el nu se supără; ceacă însă de-i spune maniacului autor, că de la prefață pînă la tabla de materie e un șir de prostii, chiar dacă el are la activul lui cinci volume de poezii, trei de proză, tot alîtea de teatru, plus vre-o două ce vor apare, își aprinzî lumea în cap.

Să nu-i spui bună-oară «că nici-odată morții nu umblă în trăsura», căci la pseudo-autor toate sunt cu putință. Vreți probe? Iată-le:

Cînd m'am întors în birje cu repausatul dr. Jacobsohn, etc...

Să nu'i spui, iarăși, că e o prostie pe care nici autorul n'o poate descurca, pasagiul:

«Prin coridoare sute de tinere așteptau deschiderea sălilor, pentru a ocupa o sală, unde n'ar fi avut ce căuta numai repausatul savant profesorul Brînză“.

Nu trebuie să amintesci scripto-maniacului, că cine a 'nvățat șapte clase de liceu știe atîta latinească și franțuzească, ca să nu serie:

«Hic opus», nici «Mieu plus tarde».

Să nu'i spui despre «cîinile care urlă la picioarele iubitelor săi stăpîn, cu coada bătută de vînt; că cel puțin în țară la noi nu s'a văzut «un stăpîn cu coada bătută de vînt».

Pe cită vreme Valerian tace, pseudo-autorul se supără și spumînd de minie își aruncă cuvintele: *fă d-ta alt-ceva mai bun*. Aceste sunt diferențe.

Asemănări sunt mai multe: Lui Valerian nu-i poți scoate din minte că e ministru, scriptomaniacului că e literat. El se trîmbează singur prin gazete, își aduce singur laude, își face recenziuni și le semnează cu pseudonime.

Anunță ediția II la o lucrare de-a sa, care stă de ani de zile în rafturile tipografiei.

Dar știți de ce? Rupe coperta și tipărește alta cu «ediția II» doar se mai desface ceva.

Șmecherie de autor, nu glumă!

Critică pe Vlahuță și Coșbuc, pe care 'i găsește nulități.

Profitînd de retragerea acestora de la revista «Semănătorul», scriptomaniacul nostru zice:

«Știți pentru ce s'au retras? Pentru că 'i-am făcut de ris în revista mea».

Trebue știut că scriptomaniacul nu comite numai romane, poezii, etc. dar mai conduce și o revistă.

Nomina odiosa. Cel cu musca pe căciulă o să tacă.

Demarin.

„ZEFLEMEAUA“ ÎN PROVINCIE

I a ș i

MANIFESTUL D-LUI SANDULESCU

Eu avocatul Săndulescu,
Declar: pe ochiul meu, mă leg
Că după cum vă rog să credeți,
La Vaslui nu voi să m'aleg,

Prefectul tot mă roagă 'ntr'una
Și chiar colegii'nțiiu întreg,
Dar nu pot să le fac dorința,
La Vaslui nu voi să m'aleg.

Ce credea oare d-l Sturdza,
Să fii eu oare-asa de bleg
Să primesc de la dînsul milă?
La Vaslui nu voi să m'aleg.

Mă agreează mult prefectul,
Și mie drept vă spun mi-e drag,
Dar ca să-i dau în cap lui Sturdza,
Candidatura mi-o retrag.

p. conf. M.

Numărul pe luna curentă din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprinde un sumar bogat și frumoase ilustrațiuni.

Talentatul pictor Nicolae Vermont a deschis o expoziție în Pasagiul Romîn No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRINZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetură din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA OLIDIFICATA

singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA**A. ALTA**FURNISORUL
Curții PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTIcu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-nii depozitarii din provincie a „Zeflemele” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atât ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramele din Rusia,
Tot mărturi noui ce au sosit?Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Atâția oameni zilnic vin?La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine 'n colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA**COOPERATIVA**

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.